

Arnošt Vašíček

MYSTERY
FILM

NEJVĚTŠÍ TAJEMSTVÍ TEMPLÁŘŮ

**Je v Čechách ukrytý nejzáhadnější
okultní objekt všech dob?**

MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček

**NEJVĚTŠÍ
TAJEMSTVÍ
TEMPLÁŘŮ**

**Je v Čechách ukrytý nejzáhadnější
okultní objekt všech dob?**

MYSTERY FILM
Ostrava 2015

Arnošt Vašíček: NEJVĚTŠÍ TAJEMSTVÍ TEMPLÁŘŮ

Mystery Film, Ostrava 2015, první vydání

Copyright © Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie © Arnošt Vašíček, Profimedia a archiv Mystery Filmu

Obálka, grafická úprava a sazba: Daniele Janošcová

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film

Ostrava 2015

ISBN 978- 80-87730-35-5

Obsah

DOBYVATELÉ CHRÁMOVÉ HORY	9
Pod vlajkou předurčení – Brána na nebesa	
ARCHA ÚMLUVY	22
Desky s božím písmem – Hlas zpod křídel cherubů –	
Nejasný osud – Zatykač na královnu ze Sáby	
NEBESKÝ VŮZ	44
Případ létajícího domu	
PROKLETÝ POKLAD	56
Věž osmera blaženství – Falešná stopa? – Dva podezřelí –	
Nekonečné pátrání – Dánsko – Amerika – Polsko	
STÍNY POD KAPLÍ	79
Monogram, nebo kryptogram? – Zakódovaný podpis	
BAFOMET	115
Spiknutí čarodějů – Podezřelá hlava – Zakázaná	
relikvie? – Magické lebky – Uctívači démona?	
TAJUPLNÝ KOSTEL	158
Templářská šifra – Ďáblovo sídlo – Samá voda, nebo	
přihořívá?	

Existují ještě nějaké templářské poklady? Bezpochyby.
Louis Charpentier

Dobyvatelé Chrámové hory

Hrstka rytířů prostupovala posvátnou horou. Razili tunel hluboko pod místem, na něž kdysi dávno shlédł samotný Hospodin a kde později stával Šalomounův chrám. V přísném utajení hledali hmatatelné svědectví z dob, kdy zasvěcenci rozmlouvali s Bohem a na vlastní oči směli spatřit tváře jeho Poslů.

Namáhavé pátrání trvalo léta. Co přineslo? Co odhalilo? Proč byly jeho výsledky tak úporně střeženy? A proč o nich ani dnes téměř nic nevíme?

Rytíři Templu střežili poutní cesty ve Svaté zemi a v případě potřeby se zúčastňovali tažení proti Saracénům, tvrdí jednohlasně historikové. Ale co se dělo předtím, než byl řád oficiálně založen, po oněch devět let, kdy jeho budoucí členové působili v Jeruzalémě jako laické bratrstvo? Nikdo je neviděl na bojišti. Dlouhé týdny setrvali ve svém sídle. Chránění jeho masivními zdmi před očima nežádoucích svědků, sestupovali kamsi do podzemí. A pokud vyrazili ven, pak jen proto, aby na svých koních uspořádali tajnou výpravu do odlehlých částí země.

Co tedy bylo jejich skutečným cílem?

Templářský řád představuje jednu z nejtajemnějších společností lidských dějin. Jeho velmistři a přední rytíři ovládali utajované nauky Západu i Východu, byli obeznámeni s poznatky starověkých mudrců i technickými dovednostmi,

kteřé notně předběhly svou dobu. Odhalili zakódované principy posvátné geometrie a rozluštili božský zákon ovládající číslo, váhu a míru. Našli klíč k dávno zapomenutým dveřím, za nimiž se skrývalo poznání z dob zlatého věku lidstva.

Neobvyklé vědomosti, které templáři získali, byly zcela jistě určeny jen úzkému okruhu zasvěcenců. A ctihodní velmistři řádu důsledně dbali na to, aby to tak zůstalo navždy. Libovali si v kryptogramech, šifrách a přísně tajných úkrytech. Svým následníkům přenechávali poselství obklopená mnoha otázkami. Ačkoli se sami snažili odhalovat zapovězená tajemství, když se jim to povedlo, okamžitě je zabalili do neprůhledné roušky. Spolehlivě drželi jazyk za zuby. Okolní svět věděl jen pramálo o tom, co se opravdu děje za mohutnými zdmi templářských hradů a komend.

A jak už tomu bývá, kam neproniká světlo, kde je vše obklopeno mlhou fascinujících domněnek a vzrušujících nejasností, tam vzniká úrodné podhoubí pro kvas mýtů a legend.

Člověk až žasne, co vše je templářům přičítáno. Našli prý archu úmluvy, vykopali stroj na manu a získali svatý grál. Pomáhali dokonce pašovat proslulé plátno s otiskem Kristova těla z Cařihradu do Benátek a zcela jistě...? Zkrátka jsou podezíráni téměř ze všeho. Neexistuje snad jediný starozákonní kultovní předmět, který jim neměl projít rukama. Navíc dokázali nashromáždit obrovský majetek. Veškeré cennosti řádu – svátosti, relikvie a náboženské objekty, ani zlato a drahé kameny – se ale nikdy nenašly a jsou prý dodnes uschovány v důmyslných skrýších. Pravděpodobně někde v Evropě, možná až v Mexiku nebo dokonce na Oak Islandu u kanadského pobřeží, jak tvrdí nejodvážnější spekulace.

Nelze popřít, že ani s postupem času, rostoucími poznatky historiků a novými archeologickými objevy záhad okolo templářů neubývá. Právě naopak – pyramida tajemství, navršená nad existencí jejich tajuplného společenství, spolehlivě roste.

Pod vlajkou předurčení

Templářský řád založilo devět rytířů. Byla to pouhá náhoda, nebo zásah nezvratného osudu?

Podle Pythagora je číslo základnou všech věcí. Není to jen abstraktní pojem, který si člověk vytvořil pro praktickou potřebu, ale princip, na němž stojí celý vesmír.

Skoro všechny staré civilizace se pokoušely najít skrytý význam čísel a jejich vzájemné souvislosti s děním na zemi. Věřily, že určitá čísla nebo jejich kombinace vysílají energii, která spojuje viditelné s neviditelným, pozemské s nadpřirozeným, může buď něco ochránit, nebo naopak zničit.

Veškeré dění ve vesmíru, osud jedince, národů i celého lidstva tedy určují čísla, která jako by žila svým vlastním životem a hrála s námi jakousi hru, v níž nic není náhodné a vše souvisí se vším.

Existují náznaky, že i Bůh přikládá číslům zvláštní význam.

Nejzáhadnějším textem v dějinách lidstva je prvních pět knih Starého zákona. Všechny sice nesou jméno Mojžíšovo, ale podle tradice byly nadiktovány samotným Hospodinem. Židé je nazývají Sefer Tóra a opírají o ně svou víru. Není posvátnější sdělení, proto se s ním zachází podle přesně stanovených pravidel. Tóra je psána starobyklým hebrejským písmem a má celkem 304 805 znaků. Ty se při prepisování musely přenášet s maximální přesností – kdyby byl byť jediný znak špatně napsán, zaměněn nebo dokonce vynechán, byl by celý svitek Tóry bezcenný a jako takový zničen. Podle Židů sám Hospodin svůj lid pověřil, aby Tóru pečlivě střežil a zachoval až do konce věků.

Proč taková důsledná opatření? Skrývá Tóra daleko více informací, než nabízí pouhé přečtení?

Rabíni se v ní usilovně snažili nalézt skryté významy a souvislosti. K výkladu využívali i toho, že v hebrejštině je každé písmeno zároveň číslo. Každé slovo má svou číselnou hodnotu. Každá řada čísel se dá převést do podoby textu. A Tóra bezpochyby má číselnou strukturu. Shody, které se postupně podařilo odhalit, jsou fascinující.

Číslo božího jména JHWH má číselnou hodnotu 26. Je to dvojnásobek 13. Také pojmenování všeho, co s Hospodinem úzce souviselo, má číselnou hodnotu, která je vždy nějakým násobkem 13. Ať již je to vyznání víry: Hospodin je jeden, Hospodinova sláva, hora Sinaj, na níž předal Mojžíšovi desatero přikázání, chrámové pojmy jako Svatyně svatých, svatostánek, jména sloupů v Šalomounově chrámu... Číslici 13 symbolizuje i dvanáct izraelských kmenů se svým pastýřem Hospodinem a dvanáct apoštolů s Kristem.

Oproti tomu devítka je synonymem tajemství. Král Artuš měl devět majordomů a jeho hrad střežilo devět strážců s devíti psy. Germánský Ódin, bůh smrti, magie a šamanských kouzel, visel na dubu devět dnů a devět nocí, než dospěl k moudrosti a vynalezl runové písmo. Z jeho kouzelného prstenu Draupniru se každou devátou noc vyloupne dalších osm prstenů, aby vytvořily společenství devíti. Magický kruh musí mít průměr devět stop. V tantrické tradici se mluví o devíti strážcích středu světa. Existuje legenda o devíti pánech, o devíti neznámých. Také u nás je devítka spojována s tím, co je magické nebo alespoň nevysvětlitelné. Pro čarování se užívalo devatero kvítí. Neznámé krajiny ležely za devatero horami a devatero řekami. Na štědrovečerním stole muselo být devět pokrmů. Známe devítihlavou saň. Když si neumíme vysvětlit, proč kočka přečká téměř cokoliv, říkáme, že má devět životů...

Jestliže třináctka je číslem Boha, pak devítka souvisí s jeho úhlavním protivníkem. V Dantově Božské komedii má peklo

devět kruhů. V tom posledním, devátém, čeká na hříšníky samotný satan.

S ohledem na duchovní rozměr obou čísel se zdá být skoro zákonité, že nejtajemnější řád na světě založilo zrovna devět mužů. A možná zde nacházíme i vysvětlení, proč templáři, kteří na počátku přijali název Chudí rytíři Krista, skončili jako velmi zámožní uctívající ďábla.

Brána na nebesa

Žádost zněla prostě: urozený Hugo de Payens chtěl spolu s dalšími osmi rytíři ustavit nový náboženský řád a věnovat se ochraně poutníků. Všichni složili slib osobní chudoby, čistoty a poslušnosti. V jeho duchu se postupně vzdali majetku ve prospěch bratrstva. Jeruzalémského krále Balduina II. prosili pouze o jediné – aby se směli usadit v jednom z křídel jeho paláce. Přesněji řečeno v té části budovy, která stála na místě, kde před tisíci lety nechal král Šalomoun zbudovat proslulý Hospodinův chrám.

Bylo jim vyhověno.

Psal se rok 1118. Od okamžiku, kdy bojovníci první křížové výpravy dobyli Jeruzalém, uplynulo téměř dvacet let. Z Evropy připlouvali věřící toužící navštívit Kristův hrob a další památná místa spojená s hlavními událostmi křesťanství. Na cestě z přístavu v Jaffě do nitra Svaté země je často přepadávaly tlupy loupeživých beduínů. Hrstka – byť statečných a udatných – rytířů by zcela jistě nestačila zajistit bezpečí početných karavan, a jak víme, ani se o to nepokusila. Jejich řád v prvních devíti letech své existence neudělal v tomto ohledu vůbec nic, nezúčastnil se ani jedné bitvy a dokonce ani nepřijímal nové členy.

Proč tedy vůbec vznikl a z jakého důvodu se usadil právě na Chrámové hoře? Protože jeho zakladatelé potřebovali dokonalé krytí pro tajné pátrání v samém srdci Jeruzaléma?

„Existují důkazy, že templáři byli přinejmenším částečně ovládání záhadnou skupinou, která v naší době získala slávu jako převorství sionské, ve dvanáctém století však byla zřejmě nazývána sionským řádem. Tito mužové, a se vši pravděpodobností i vůdci templářských rytířů, byli zřejmě zasvěceni do nějakého tajemství, měli zvláštní znalosti o pokladu nějakého druhu, ukrytém pod Chrámem,“ uvádí spisovatel Keith Laidler a dodává, že: „... někteří členové sionského řádu zřejmě měli židovské předky a byli spojeni s domem Davidovým.“

Měli tedy informace z první ruky? Věděli, že na místě, které si zvolili za své sídlo, je ukryto cosi nesmírně cenného a byli pověřeni se toho zmocnit?

Je tato odpověď rouhání a znesvěcení dobrých úmyslů zakladatelů řádu, nebo pro její podporu najdeme dostatek důkazů?

Místo, které si rytíři vybrali, je opředeno tolika tajemstvími, až se tají dech. Nejposvátnější z posvátných. Doslova epicentrum zázraků a hlavních událostí tří velkých monoteistických náboženství. Judaismus, křesťanství a islám se v Jeruzalémě velmi často setkávají a mísí, ale žádný jiný bod není jejich tak zjevným průsečíkem jako biblická hora Mórija, později nazývaná Chrámová hora. V žádné jiné lokalitě se minulost všech tří duchovních proudů neprolíná tak mocně a intenzivně.

Na plochem kamenném vrcholu této hory se před tisíci lety praotec Abraham chystal obětovat bohu svého syna Izáka. Už sáhl po noži, když byl zastaven hlasem božího posla, který k němu promlouval odněkud shůry:

„Nevztahuj na chlapce ruku, nic mu nedělej! Právě teď jsem poznal, že jsi bohobojný, neboť jsi mi neodepřel obětovat svého jediného syna.“ Abraham se rozhlédl a vidí, že

vzadu je beran, který uvízl rohy v houští. Šel tedy, vzal berana a obětoval jej v zápalnou oběť místo svého syna. Tomu místu dal Abraham jméno Hospodin vidí. Dosud se tu říká: Na hoře Hospodinově se uvidí. (Gn 22, 12–15)

Neobvyklou událost popisují bible i korán. Není to ale jen dramatické líčení nesmírné pokory a oddanosti, v textu je ukryto tajemství. Na jeho počátku Bůh chtěl Abrahama vyzkoušet a řekl mu: „Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země Mórija a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím!“ (Gn 22, 2)

Abraham v té době žil v Beer-šebě. Cesta s Izákem a dvěma sluhy mu trvala tři dny.

„Když přišli na místo, o němž mu Bůh pověděl, vybudoval tam Abraham oltář, narovnal dříví, svázal svého syna do kozelce a položil ho na oltář, nahoru na dříví. I vztáhl Abraham ruku po obětním noži, aby svého syna zabil jako obětního beránka.“ (Gn 22, 9–10)

Šťastný konec již známe. Tento strhující příběh jsem četl mnohokrát a až dosud si neuvědomoval, že obsahuje záhadu: proč byl Abraham poslán tak daleko? Proč nemohl důkaz své víry předložit přímo v Beer-šebě, kde zasadil, jak víme z předchozí biblické kapitoly, „... tamaryšek a vzýval tam jméno Hospodina, Boha věčného“ (Gn 21, 33)? Z jakého důvodu měl velmi tvrdou zkoušku poslušnosti vykonat až na hoře Mórija, která se do té doby zdála být pouze bezvýznamným kusem skály?

Místo bylo zcela jistě vybráno záměrně. Podle jakých kritérií? Chtělo by se zeptat současným jazykem a ve stejném duchu odpovědět: protože umožňovalo kontakt mezi zemí a nebesy.

Abraham zde slyšel hlas Božího posla.

Také další příslušník jeho rodu – král David, kterého podle bible dělilo od Abrahama čtrnáct pokolení – se na stejném

místě setkal s andělem. Stalo se tak pár let po roce 1000 před Kristem, kdy byl již Jeruzalém hlavním městem. Poté, co David proti vůli Hospodinově nařídil sčítání lidu, dostal prostřednictvím svého vidoucího (proroka) Gáda na výběr trest: „Toto praví Hospodin: Zvol si: tři roky hladu, nebo tři měsíce být ničen protivníky a stíhán mečem nepřátel, anebo po tři dny Hospodinův meč, totiž mor v zemi, a Hospodinův anděl bude šířit zkázu po celém izraelském území.“ (1 Pa 21, 11–12)

David se rozhodl, že raději padne do rukou božích než lidských. Hospodin tedy dopustil na Izrael mor. Sedmdesát tisíc mužů zahynulo.

„Bůh vyslal k Jeruzalému anděla, aby v něm šířil zkázu. Ale když šířil zkázu, Hospodin shlédl a pojala ho lítost nad tím zlem. Řekl andělu, jenž šířil zkázu: ‚Dost! Již přestaň!‘ Hospodinův anděl stál právě u humna Ornána Jebúsejského. David se rozhlédl a uviděl Hospodinova anděla, jak stojí mezi zemí a nebem. V ruce měl tasený meč, napřažený na Jeruzalém. David a starší, zahalení v zíněná roucha, padli tváří k zemi.“ (1 Pa 21, 15–16)

Anděl rozhodně nebyl nějaký snový prelud. Viděl ho také majitel humna Ornán. Čtyři synové, kteří byli s ním, se přitom skrývali. Proč? Vyděsilo je, co spatřili? Byli tedy dalšími očitými svědky?

Takzvaný meč musel být nějaká hrozná, do té doby nevídaná zbraň. Jak se dozvídáme později, zkušený válečník David jím byl velmi vystrašen. A je zde ještě jedna zvláštní okolnost: nešlo o pár okamžiků, o jakýsi „prchavý úkaz na obloze“. Přítomnost Božího posla musela být trvalejší. Bible totiž vypráví, že David dostal prostřednictvím proroka Gáda příkaz postavit na daném místě oltář. Začal tedy jednat s Ornánem o koupi jeho humna. Nějakou chvíli se dohadovali. Ornán chtěl dát králi svůj pozemek darem a přidat dobytek a dříví potřebné k vykonání oběti. David to odmítl. Zaplatil za místo šest

set šekelů zlata, vybudoval oltář, obětoval zápalné a pokojné oběti a vzýval jméno Hospodina. „Ten mu odpověděl ohněm seslaným z nebe na oltář pro zápalné oběti.“

Tepřve tehdy byla trestná akce ukončena. „Hospodin pak poručil andělu, aby schoval meč do pochvy.“ (1 Pa 21, 26–27)

Zdá se tedy, že celou tu dobu byl anděl, stojící mezi nebem a zemí, přítomen.

David se rozhodl, že na místě, kde ho Hospodin vyslyšel, postaví chrám a nechá do něj přenést archu úmluvy a svaté boží náčiní. Začal shromažďovat obrovské množství kamených kvádrů, cedrové dřevo, železo a měď. Vykonal mnoho příprav, ale protože vedl četné války a byl obtížen prolitou krví, bylo souzeno, aby dům boží vybudoval až jeho syn Šalomoun.

Když byla o něco později velkolepá stavba dokončena a schrána vnesena dovnitř, král dlouze prosil boha, aby vyslyšel prosby svého lidu i cizinců pro své jméno, kterému dal spočinout v novém chrámě. A tehdy se stalo něco úžasného.

„Když Šalomoun dokončil svou modlitbu, sestoupil z nebe oheň a pohltil zápalnou oběť i díly obětního hodu a dům naplnila Hospodinova sláva. Kněží nemohli do Hospodinova domu vstoupit, neboť Hospodinova sláva naplnila dům. A všichni Izraelci viděli sestupující oheň i Hospodinovu slávu nad domem, klesli na dlažbu tváří k zemi, klaněli se a vzdávali chválu Hospodinu...“ (2 Pa 7, 1–3)

V noci se Hospodin ukázal Šalomounovi znovu a potvrdil výjimečnost chrámu. „Mé oči budou otevřené a mé uši ochotné slyšet modlitbu na tomto místě. Nyní jsem tento dům vyvolil a oddělil jako svatý, aby tam navěky dlelo mé jméno; mé oči a mé srdce tam budou po všechny dny.“ (2 Pa 7, 15–16)

Šalomounův chrám byl v roce 586 př. Kr. zničen vojsky babylonského krále Nebúkadnesara. Novou, ještě větší, ale méně honosnou svatyni vystavěl Zorobabel, později ji zvelebil

Na hoře Mórija dnes stojí muslimská svatyně. Pórovitý povrch posvátné skály ale zůstal uvnitř zachován.

Herodes Veliký. Právě zde vzal starý zbožný muž Simeon do náruče Ježíška a pronesl o něm, že bude zjevením národům. V roce 70 Herodotův chrám zbořili Římané.

Uplynula další staletí, ale výjimečnost hory Mórija neslábla. Z jejího vrcholu prorok Muhammad doprovázený archandělem Gabrielem podnikl „noční cestu“ k Božímu trůnu. Muslimové proto svého času uctívali tuto posvátnou skálu více než Mekku nebo Medinu. Dnes ji zakrývá osmiúhelníkový Skální dóm. Jeho obrovská kupole z pozlaceného aluminia se podmanivě leskne a při západu slunce svítí jako jeho protipól nad Starým městem a přilehlou Zdí nářků.

Když Skální dóm v roce 691 vystavěl chalífa z Damašku, nechal pokrýt vnější stěny zlatými mozaikami. Osmanští Turci je později nahradili 45 000 perskými dlaždicemi. Uvnitř ale okázalou nádheru střídá notně hrbolatý povrch holé, lehce

porézní skály. Syrovým dojmem působící kamenný masiv o obvodu něco přes šedesát metrů je cílem zbožných poutníků.

V jižní části vrcholu Chrámové hory na místě původní Šalomounovy svatyně stojí od roku 1035 mešita al-Aksá. A právě tato budova byla centrem pozornosti rodícího se řádu templářů. Proč? A z jakého důvodu v ní potřebovali zůstat sami?

„Jisté je alespoň to, že posláním templářů a izmaelitů bylo střežit bránu do Svaté země, již nelze lokalizovat v našem čase a prostoru, neboť vychází z posvátné geografie, odlišné od té naší. Také tady můžeme být v pokušení nahrazovat starou mytologií mytologií moderní a Svatou zemi nahradit bránou k jiným dimenzím, než jsou tři dimenze známé, hovořit o komplexnější struktuře země, než je koule, jakou vidíme na snímcích z družice a na kterou naše civilizace věří stejně nekriticky, jako jiné civilizace věřily na zemi plochou.“ Těmito slovy francouzský vědec Jacques Bergier naznačuje spirituální řešení záhady pobytu templářů na Chrámové hoře.

Hledali tam ztracenou bránu na nebesa, místo odvěkých kontaktů s Bohem a anděly? Chtěli se nechat unést vírem duchovního světla a tajemné energie do vyšších sfér? Odhalovali tunel, jímž lze vstoupit do absolutního jinde? Nebo pátrali po něčem zcela konkrétním a hmatatelném?

„Z hlediska historického byl příchod rytířů do Jeruzaléma dosti zvláštní. Nebyli křižáky, jinak by přišli s výpravou. Nebyli ani poutníky; rytíři na poutní cestě byli hotovi tasit zbraň ‚ve jménu Božím‘ a ne vyplácet nějaké silniční lupiče. Oni se však nezúčastnili vůbec žádné válečné akce. Nebyli vyslanci ve Svaté zemi, takže král by jim ani nemusel poskytovat ubytování.

Představili se jako naprosto nezávislí a ihned byli králem neobvykle příznivě přijati; nechal vystěhovat kanovníky

Templáři zřejmě nikdy neochraňovali poutníky ve Svaté zemi, jak se nás o tom snaží přesvědčit starobylé obrazy.

od Svatého hrobu a tím jim poskytl část svého paláce. Do konce záhy na to se franští králové vystěhovali do opevněné věže Davidovy a celý Templum Salamonis zůstal k dispozici devíti rytířům.

Vše nasvědčuje tomu, že toto místo bylo ponecháno záměrně a výhradně jim, neboť zde zůstali SAMI. Dějepisec Vilém z Tyru se k této otázce vyjádřil jasně: po devět let se vyhýbali jakékoli společnosti, odmítali přijímat mezi sebe nové členy, s jedinou výjimkou hodnou pozornosti; rytíř Hugo, hrabě ze Champagne, opustil své panství, ženu i dítě a připojil se k ostatním přibližně v roce 1125.

Jeden z nejmocnějších leníků ve Francii se vydal střežit bezpečnost cest?! ... Už tehdy muselo být naprosto zřejmé, a přímo bilo do očí, že devět a posléze deset rytířů tam nepřišlo hlídat cesty.

Pod tímto posláním se skrývalo jakési jiné; to se mělo realizovat přímo v chrámu Šalomounově, odkud všichni ostatní odešli a rytířům přenechali úplně volné pole,“ píše jeden z nejzasvěcenějších znalců templářů Louis Charpentier a na jiném místě dodává: „Existuje jediné možné vysvětlení: devět rytířů tam přijelo nalézt, střežit a odnést cosi mimořádně významného, k čemuž bylo zapotřebí ochrany muži ozbrojenými; mimořádně posvátného, a proto bylo zapotřebí mužů povznesených nad lidské vášně; mimořádně cenného a nebezpečného, a proto bylo nutné držet věc v nejvyšší tajnosti.

Který předmět jenom mohl být tak důležitý, posvátný, cenný a nebezpečný?

Jedině archa úmluvy a desky zákona.

Neboť jedno ani druhé dost možná nejsou tím, zač bývají považovány.“

Má Louis Charpentier pravdu? Byli templáři prvními dobyvateli ztracené archy úmluvy? Spolčilo se devět rytířů proto, aby našlo tento tajemný kultovní předmět?

Archa úmluvy

„Udělají z akáciového dřeva schránu dva a půl lokte dlouhou, jeden a půl lokte širokou a jeden a půl lokte vysokou. Obložíš ji čistým zlatem, uvnitř i zvnějšku ji obložíš a opatříš ji dokonalou zlatou obrubou. Uliješ pro ni čtyři zlaté kruhy a připevníš je ke čtyřem jejím hranám; dva kruhy na jednom boku a dva kruhy na druhém. Zhotovíš tyče z akáciového dřeva a potáhneš je zlatem. Tyče prostrčíš skrz kruhy po stranách schrány, aby bylo možné na nich schránu nést. Tyče zůstanou v kruzích, nebudou vytahovány. Do schrány uložíš svědectví, které ti dám. Zhotovíš příkrov z čistého zlata dlouhý dva a půl lokte a široký jeden a půl lokte. Potom zhotovíš dva cheruby ze zlata; dáš je vytepat na oba konce příkrovu.

Jednoho cheruba uděláš na jednom konci a druhého cheruba na druhém konci. Uděláte cheruby na příkrov na oba jeho konce. Cherubové budou mít křídla rozepjatá vzhůru; svými křídly budou zastírat příkrov. Tvářemi budou obráceni k sobě, budou hledět na příkrov. Příkrov dáš nahoru na schránu a do schrány uložíš svědectví, které ti dám. Tam se budu s tebou setkávat a z místa nad příkrovem mezi oběma cheruby, kteří budou na schráně svědectví, budu s tebou mluvit o všem, co ti pro Izraelce přikážu.“

Tak Hospodin přikázal Mojžíšovi, když k němu promlouval na hoře Sinaj. A Mojžíš skutečně nechal vyrobit podle

přesně zadaného plánu zlatem potaženou truhlici. Ta pak byla nesena Izraelci, putujícími po odchodu z Egypta čtyřicet let pouští, než dorazili do zaslíbené země. Prostřednictvím archy Bůh sděloval svou vůli. A podle legendy stála v epicentru řady zázraků. Dokázala rozhánět nepřátelské armády i snížit hřebeny hor. S její pomocí byl zastaven tok Jordánu, takže Izraelci mohli přejít řeku suchou nohou. Při obléhání Jericha ji nosili po sedm dnů kolem města, až se jeho hradby náhle zřítily.

To, že archa úmluvy byl mimořádně záhadný předmět, dokazují i četní svědkové, které rozhodně nelze podezírat z falšování údajů a ze záměrného vytváření její jedinečné pověsti. Kolem roku 1050 př. Kr. v bitvě u Afeku Izraelci utrpěli zdrcující porážku. Přišli o více než třicet tisíc mužů. Vítězní Pelištejci (Filištíni) se navíc zmocnili archy a umístili ji v Dágonově svatyni v Ašdódu. Ráno našli sochu svého božstva převrácenou. Ve městě a jeho okolí propukla panika, lidé z nevysvětlitelných důvodů umírali. Archa byla převezena do Gátu, kde „ranila muže města, malé i velké“. Situace se opakovala i na další štaci v Ekrónu. „Celé město zachvátila smrtelná hrůza. Boží ruka tam dolehla velmi těžce. Muži, kteří nezemřeli, byli ranění nádory.“ (1 S 5, 11–12)

Po sedmi měsících útrap se Pelištejci rozhodli archu vrátit a poslali ji na voze, taženém kravským povozem, do Bétšemeše. Tamní lidé jí šli s radostí naproti. „Hospodin však ranil bétšemešské muže za to, že se podívali do Hospodinovy schrány. Sedmdesát mužů z lidu ranil.“ (1 S 6, 19).

Byl to trest za znesvěcení, za to, že nahlédli „pod pokličku“ zapovězeného tajemství, nebo přirozený důsledek toho, že neobratně manipulovali s předmětem, který vyžadoval maximální obezřetnost?

Vše napovídá druhé možnosti. Kromě Mojžíše měl k arše přístup jen jeho bratr Áron se svými syny. Pouze oni věděli,

jak s ní bez rizika zacházet. Když se tábor chystal na další cestu, přikrývali archu podle přesně předepsaného postupu a na příkaz samotného Hospodina museli vybrané skupině nosičů z rodu Kehatovců poskytnout bezpečnostní instrukce. „Nesmíte dopustit, aby kmen kehatských čeledí z řad lévijců byl vyhlazen. Aby zůstali naživu, udělejte pro ně toto: Než přistoupí k nejsvětějším předmětům, přijde Áron se svými syny a každému určí jeho pracovní povinnost. Nesmějí vejít, aby se dívali, jak jsou baleny svaté předměty, aby nezemřeli.“ (Nu 4, 18–20)

Archu tedy směli střežit a přenášet pouze zasvěcení. Nezaškoleným, kteří se truhlice dotkli třeba bezděky, hrozila smrt. Dokazuje to i další příklad z bible.

Když král David dobyl Jeruzalém, rozhodl se tam dopravit i posvátné dědictví svých předků. Spolu s vojskem o síle třiceti tisíc mužů se vypravil do Baálímu Judova, kde schrána v té době byla uložena. Při svážení z vrchu se v jednom okamžiku zdálo, že tažní volové archu vyvrátí. Jistý Uza, který šel podél vozu, natáhl ruce a zachytil ji. Sotva se archy dotkl, svalil se k zemi a na místě zemřel.

Král David se polekal, bál se mít životu nebezpečný předmět ve své blízkosti. Proto ho nechal přepravit k Obéd Edómovi do Gátu a teprve po třech měsících, když nedošlo k žádnému dalšímu neštěstí, byla archa za zpěvu písní slavnostním průvodem vnesena do Jeruzaléma.

Na základě těchto neobvyklých událostí někteří badatelé dospěli k názoru, že archa byla vlastně nesmírně důmyslně zabezpečený trezor. Střežila ji zvláštní, pečlivě vybraná a zaškolená skupina zkušených mužů v plné síle. Nikdo z nich nesměl být mladší 25 a starší 50 let. Samotná archa díky své neobyčejné konstrukci disponovala ochranným zařízením. Zlaté pláty, kterými byla obložena, vytvářely elektrický náboj, podobně jako kondenzátor. Neopatrný člověk mohl obdržet

pořádnou ránu. A hrozilo ještě něco horšího. Při odklopení těžkého příkrovu unikalo záření, které vyvolalo nádory. Co ale bylo jeho zdrojem? V arše se nacházely jen dvě kamenné desky, jinak byla prázdná.

Zdá se, že máme k dispozici jen dvě

možné odpovědi. Vše, co se odehrálo okolo archy, patří mezi zázraky; jsou to projevy nesmírné boží moci, a pak je naprosto nesmyslné se pokoušet o jejich vysvětlení. A nebo archa byla zcela konkrétní, chtělo by se říct technický nástroj boží vůle. V tomto případě ji snad lze posuzovat rozumem.

Archa klame tělem. Až příliš velká pozornost je upjata k jejím vedlejším vnějším projevům. Pod hromadou nakupených mýtů a udivujících zpráv se ztrácí pravé poslání její existence. K čemu vlastně byla určena?

Podle bible sloužila k uložení dvou kamenných desek, na nichž byl sepsán zákon. Všeobecně se traduje, že šlo o desatero přikázání. Byla tedy schránou svědectví, „depozitářem“, v němž se nacházela smlouva mezi Bohem a jeho vyvoleným lidem. Tato svátost nejvyššího řádu si jistě zasloužila výjimečnou péči, ale bylo nutné ji uchovávat tak složitě?

Jestliže archa úmluvy měla být pouze „sejfem“ pro vzácný dokument, pak to bylo z ryze praktického hlediska velmi nepohodlné. Představme si tu situaci: Mojžíš se svým lidem putuje po čtyři desítky let pouští. Plahočí se drsnou kamenitou krajinou, brodí se pískem i překonává strmá horská úbočí. Letní teploty překračují 45 stupňů Celsia. Znavené

lidi trápí hlad i žízeň. Už samotná chůze bez nákladu je namáhavá. Vybraní muži ale trpělivě nesou nesmírně těžký předmět.

Pokud jeden loket představoval, jak předpokládáme, 50 cm, pak archa byla dlouhá 1,25 m, široká 75 cm a stejně tak vysoká. Pokrýval ji příkrov z ryzího zlata. A jistě nešlo o tenký plíšek. Masivní deska dosahovala plochy téměř jednoho metru čtverečního. Na ní stáli dva cherubové. Vzhledem k tomu, že jejich vzhůru rozepjatá křídla měla zakrývat celý příkrov, nemohlo jít o malé sošky. Cherubové byli ze zlata. A čtyři kruhy k prostrčení nosných tyčí také. I dřevěné části jím byly potaženy. Klasická zlatá cihla má hmotnost necelých 12 kg. Archa, pokrytá velkým množstvím zlata, tedy rozhodně nebyla lehké břemeno. Její rozměry naznačují, že tady něco nehraje. Byla příliš velká a příliš hmotná na to, aby sloužila pouze k úkrytu dvou kamenných desek.

Co o nich víme? Obsahovaly opravdu desatero přikázání a soupis božích nařízení, nebo byly něčím úplně jiným?

Desky s božím písmem

Biblický popis událostí, které provázely jejich vznik, nás naplňuje údivem.

Tři měsíce potom, co Izraelci opustili Egypt, dorazili na Sinajskou poušť a utábořili se naproti jednomu vrcholu.

„Celá hora Sínaj byla zahalena kouřem, protože Hospodin na ni sestoupil v ohni. Kouř z ní stoupal jako z hutě a celá hora se silně chvěla. Zvuk polnice víc a více sílil. Mojžíš mluvil a Bůh mu hlasitě odpovídal. Hospodin totiž sestoupil na horu Sínaj, na vrchol hory. Zavolal Mojžíše na vrchol hory a Mojžíš tam vystoupil.“ (Ex 19, 18–20)